

Egy fiú. Egy titok. Egy nyár.

My Life Next Door

életem a szomszédban

fine
selection

HUNTLEY FITZPATRICK

HUNTLEY FITZPATRICK

My Life Next Door

életem a szomszédban

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Hát persze hogy Colette Corynak.
Az, hogy „legjobb barát”, soha nem fog eleget mondani.*

Első fejezet

GARRETTÉK MÁR AZ ELSŐ PERCTŐL kezdve tiltott zónának számítottak.

De nem emiatt voltak érdekesek.

Épp az udvarunkon ácsorogtunk azon a tíz évvel ezelőtti napon, amikor az ütött-kopott szedánjuk, szorosán egy költöztetőautó nyomában, begurult a szomszédban álló alacsony homlokzatú, zsindeletetős ház elé.

– Jaj, ne! – sóhajtott anyu a karját leengedve. – Azt reméltem, hogy ezt elkerülhetjük.

– Ezt? Mit? – szólt oda a nővérem a kocsibeállóról. Nyolcéves volt, és már anyu szokásos feladatával foglalatoskodott: nárciszhagymákat ültetett az előkertünkbe. Gyorsan odament a házunkat a szomszédétól elválasztó cölöpkerítéshez, és lábujjhegyre állva leste az új lakókat. Én a lécek közti hézaghoz nyomtam az arcomat, és csodálkozva néztem, ahogy a két szülő és az öt gyerek kiözönlik a szedánból, mintha kicsi a rakást játszottak volna az autóban.

– Ezt a dolgot – mutatott anyu a kochi felé a kerti lapáttal, miközben a másik kezével kontyba tekerte ezüstösszőke haját. – Minden szomszédságban van egy ilyen. A család, aki soha nem nyírja le a fűvet. Szanaszét hevernek a játékaik mindenfelé. Soha nem ültetnek

virágokat, de ha mégis, akkor hagyják őket elszáradni. A rendetlen család, aki miatt csökken az ingatlanok értéke. És tessék, itt vannak. Pont a mi szomszédunkban. Fejjel lefelé ülteted azt a hagymát, Samantha!

Megfordítottam a hagymát, miközben a homokban, a térdemen csúszva, közelebb osontam a kerítéshez. Le sem vettem a szemem az apukáról, aki, miközben egy göndör hajú totyogó mászott a hátára, egy kisbabát vett ki az autósülésből.

– Aranyosnak tűnnek – mondtam.

Emlékszem, hogy ekkor csönd lett, és én felnéztem az anyukámra.

Rázta a fejét felém, és különös kifejezés ült az arcán.

– Az aranyosság itt nem mérvadó, Samantha. Hétéves vagy. Meg kell értened, mi az, ami fontos. *Őt* gyerek. Te jó ég! Pont, mint apád családja. Esztelenség. – Újra megrázta a fejét, és az ég felé forgatta a szemeit.

Közelebb húzódtam Tracyhez, és a körmömmel lepattintottam egy kis darab fehér festéket a kerítésről. A nővérem ugyanazzal a figyelmeztető arckifejezéssel nézett rám, amit akkor használt, amikor tévézett, én meg odasétáltam hozzá megkérdezni valamit.

– Helyes az a srác – mondta, újra átlesve a kerítésen. Amikor odanéztem, láttam, ahogy egy idősebb fiú kihajtogatja magát az autó hátsó üléséről, kezében egy baseballkesztyűvel, és hátranyúl, hogy kivegyen egy kartondobozt, ami tele van sportcuccokkal.

Tracy már akkor is szeretett kilengni, elfelejteni, milyen nehéz anyunak egyedülálló szülőként. Az apánk egyetlen szó nélkül lépett le, és egyedül hagyta anyut egy egyévesével, egy útban lévő babával, egy rakás csalódással, és – szerencsére – az anyu szüleitől kapott megtakarítással.

Ahogy teltek-múltak az évek, beigazolódott, hogy az új szomszédaink, Garrették pontosan olyanok, ahogy anyu megjósolta. Legjobb esetben is csak hellyel-közzel nyírták le a füvet. A karácsonyi égősorok meg még húsvétkor is kint lógtak.

A hátsó kertjük egy földbe süllyesztett medence, egy trambulín, egy mini játszótér és egy mászóka kaotikus egyvelege volt. Mrs. Garrett időről időre kísérleteket tett, hogy ültessen valami évszaknak megfelelő virágot: szeptemberben krizantémot, júniusban nebáncsvirágot. De víz hiányában mind elsovadtak, míg Mrs. Garrett valami fontosabbal foglalkozott, például az öt gyerekével. Akiknek a száma aztán az évek során nyolcra gyarapodott. Mindannyiuk között nagyjából három év korkülönbséggel.

– A veszélyes zónám a huszonekét hónap – hallottam egyszer Garrett anyukát a boltban magyarázkodni, amikor Mrs. Mason kommentálta a növekvő pocakját. – Akkor már egyszer csak nem kisbabák, és én annyira szeretem a kisbabákat!

Mrs. Mason felhúzta az egyik szemöldökét és elmosolyodott, majd összeszorított szájjal és egy szolid fejrázással hátat fordított.

De úgy tűnt, Mrs. Garrettet ez teljesen hidegen hagyja, ő boldog így, és elégedett a kaotikus családjával. Öt fiuk és három lányuk volt, mire tizenhét lettem.

Joel, Alice, Jase, Andy, Duff, Harry, George és Patsy.

Az elmúlt tíz évben, amióta Garrették a szomszédba költöztek, anyu alig nézett ki a házunk oldalsó ablakain anélkül, hogy ne fújtatott volna türelmetlenül. Túl sok a gyerek a trambulínon. Szanaszét hevernek a biciklik a fűvön. Egy újabb rózsaszín vagy kék léggömböt kötöttek a postaládához, amit most összevissza lenget a szél. Hangoznak a kosárlabdameccsek. Ordít a zene, miközben Alice és a barátai

napoznak. A nagyobb fiúk kocsit mosnak, és közben vízzel spriccelik egymást. Ha nem ilyesmi volt a baj, akkor Mrs. Garrett, ahogy nyugodtan szoptatott a ház előtti lépcsőn, vagy ott ült Mr. Garrett ölében az egész világ szeme láttára.

– Ez erkölcstelen – mondta anyu, miközben nézte őket.

– Viszont legális – szólt vissza Tracy, a leendő jogász, miközben hátravetette platinaszőke haját. Majd elhelyezkedett anyu mellett, és ő is Garrettet vizsgálta a konyha nagy oldalsó ablakából.

– A bíróságok teljes mértékig legálissá tették, hogy ott szoptathassanak az anyák, ahol kedvük tartja. A saját háza előtti lépcsők egyértelműen megfelelnek ennek.

– De miért? Minek vesződni az egészszel, amikor vannak cumisüvegek és tápszerek? És ha már *muszáj neki*, akkor miért nem teszi odabent?

– Figyeli a többi gyereket, anyu. Ez a dolga – hívom fel rá néha a figyelmet, támogatva Tracy álláspontját.

Anyu ilyenkor sóhajt egyet, megrázza a fejét, előveszi a porszívót, és tökéletesen szimmetrikus sávokat porszívóz a nappalink bézs szőnyegébe. A sávok valamiért fontosnak tűnnek neki. Olyannyira lényegesek, hogy szokása volt bekapcsolni a porszívót, amíg Tracy és én reggeliztünk, és lassan követett vele bennünket az ajtóig, miközben felvettük a kabátunkat és a hátizsákunkat. Akkor mindig elindult hátra, és eltüntette a lábnyomainkat a sajátjaival együtt, míg ki nem értünk. Végül alaposan elrejtette a porszívót az egyik oszlop mögé a teraszon, majd este, amikor hazaért a munkából, visszacipelte a házba.

Már a kezdetek kezdetén egyértelmű volt, hogy nem ajánlatos a Garrettekkel játszani. Miután anyu átvitte a kötelező „üdv a szomszédságban” lasagné-t, mindent megtett, hogy a legkevésbé se tűnjön

vendégszeretőnek. Mrs. Garrett mosolygós köszöntéseit mindig hűvös bólintással fogadta. Gorombán visszautasította Mr. Garrettet, amikor felajánlotta, hogy lenyírja a fűvet, összesöpri a leveleket, vagy ellapátolja a havat egy tömör „*Van segítségünk, de azért köszönjük*”-kel.

Végül Garrették felhagytak a próbálkozással.

Bár a szomszéd házban éltek, és egyik-másik gyerek rendszeresen elbiciklizett mellettem, amikor anyu virágait öntöztem, nem nagyon botlottunk beléjük. A gyerekeik a helyi állami iskolába jártak, míg Tracy és én a Hodgesba, ami az egyetlen magániskola volt a mi kis connecticuti városunkban.

Volt egy szokásom, amiről anyu nem tudott, és egyáltalán nem is örült volna neki. Figyeltem Garrettéket. Állandóan.

A szobám ablaka előtt van egy kis lapos, alacsony kerítéssel körülvett része a tetőnek. Erkélynek nem nevezném, inkább csak egy párkány. Két csúcsos oromtető között van, amik eltakarják az elő- és a hátsó kerttől is, és pont a Garrett-ház jobb oldalára látni róla. Itt szerettem üldögélni, és gondolkodni már azelőtt is, hogy ők ideköltöztek. Azóta viszont ez lett az én álmodozóhelyem.

Lefekvésidő után fel szoktam mászni ide, benézek a megvilágított ablakokon, és látom, ahogy Mrs. Garrett mosogat, miközben az egyik fiatalabb gyerek a pulton ül mellette. Vagy Garrett apukát, ahogy az idősebb fiúkkal birkózik a nappaliban. Vagy, ahogy felkapcsolják a villanyt, abban a szobában, ahol valószínűleg a kisbaba alszik, Garrett apuka vagy anyuka alakját, ahogy föl-le sétálnak egy apró hátat simogatva. Olyan volt ez, mint az én életemtől teljesen különböző némafilmet nézni.

Az évek múlásával egyre merészebbé váltam. Néha már nappal is néztem őket, iskola után, a durva oromtetőnek dőlve, és megpróbáltam

kitalálni, hogy melyik Garretthez melyik név tartozik, amit a teraszajtón hallottam átszűrődni. Nem volt egyszerű dolgom, mivel mindegyiküknek hullámos barna haja, barna bőre és izmos teste volt, mintha saját, teljesen egyedi fajtájuk lett volna.

Joelt volt a legegyszerűbb beazonosítani. Ő a legidősebb és a legsportosabb. A képe rendszeresen megjelent a helyi újságokban a különböző kiemelkedő sportteljesítményei miatt, ahogy megtudtam a lapokból. Alice volt a következő a sorban, furcsa színekre festette a haját, és olyan ruhákat hordott, amik mindig kiprovokálták, hogy Mrs. Garrett kommentálja őket, szóval őt is biztosan tudtam, ki. George és Patsy voltak a legkisebbek. A három középső fiú: Jase, Duff és Harry... Őket nem tudtam belőni. Szinte biztos voltam benne, hogy Jase volt hármuk közül a legidősebb, de vajon ez azt is jelentette, hogy ő a legmagasabb? Duff volt elméletileg az okos közülük, több sakkversenyen és helyesírási versenyen is részt vett, de nem viselt szemüveget, és más módon sem adta egyértelmű jelét, hogy ő lenne az okoska. Harry állandóan bajban volt – Harry! Hogy tehetted ezt? – volt a refrén. És Andy, a középső lány, úgy tűnt, mindig el van veszve, az ő neve hangzott a leghosszabban, amikor a vacsoraasztalhoz vagy az autóhoz kellett sorakozniuk: – Annnnnnnnnndeeeeeeee!

A titkos rejtekhelyemről rendszeresen sasoltam le az udvarra, és próbáltam megtalálni Andy-t, kitalálni, mit vétett Harry legutóbb, vagy meglesni Alice legújabb elképesztő szerelését. Garrették voltak az esti mesém, már jóval azelőtt, hogy felmerült volna, hogy magam is része legyek a történetnek.

Második fejezet

JÚNIUS ELSŐ TIKKASZTÓAN FORRÓ ÉJSZAKÁJÁN egyedül vagyok otthon, és próbálom élvezni a csöndet, de ehelyett azon kapom magam, hogy szobáról szobára vándorlok, és nem találok a helyem.

Tracy elment Flippel, egy újabb szőke teniszezővel a pasijai végtelen sorából. Nem tudom elérni a legjobb barátomat, Nant, akinek a figyelmét szintén teljesen lefoglalja a pasija, Daniel, mióta vége lett a sulinak és a srác leérettségizett. Nincs semmi a tévében, amit szívesen néznék, és nincs egy hely a városban, ahova lenne kedvem elmenni. Próbáltam kiülni a teraszra, de apálykor a folyó felől érkező szellők miatt a párás levegő fojtogató és iszapszagú.

Így most a boltíves nappalinkban ülök, a szódámból megmaradt jeget ropogtatom, és Tracy In Touch magazinjait böngésem. Hirtelen egy hangos, szűnni nem akaró, berregő hangot hallok. Mivel továbbra is hallani a berregést, rémülten körbenézek, és próbálom beazonosítani, hogy mi lehet. A szárító? A füstjelző? Végül rájövök, hogy a csengő az, és csak berreg és berreg és berreg. Odasietek, hogy kinyissam az ajtót, és felkészülök – sóhaj – Tracy egyik exére, aki túl sok epres daiquirit ivott a klubban, és most eljött őt visszahódítani.

Ehelyett azt látom, ahogy egy pasas a csengőnek nyomja anyámat, és épp a szuszt is kicsókolja belőle. Amikor felrántom az ajtót, kicsit megtántorodnak, majd a pasi nekitámaszkodik az ajtófélfának, és csak csókol tovább. Szóval én meg csak állok ott, hülyén érzem magam, karba font kézzel, miközben a hálóingemet finoman fűjdogálja a párás levegő. Körülöttem mindenhol a nyár hangjait hallani. Ahogy a víz nyaldossa a messzi folyópartot, egy motor közelel az utcán, szél susog a somfák között. De ezek közül semmi sem, a jelenlétem pedig még annyira sem állítja le anyut és ezt a pasit. Még az sem, amikor a motort túráztatják Garrettek kocsifelhajtóján, ami általában megőrjíti anyut.

Végül csak muszáj levegőt venniük, és ekkor anyu zavart nevetéssel felém fordul.

– Samantha. Te jó ég! Megleptél.

Kipirult, a hangja pedig magas és kislányos. Nem a megszokott, ellentmondást nem tűrő „márpedig ez így lesz” hang, amit általában itthon használ, vagy a cukormázzal-bekent-acél hang, amit a munkájában gyakorol.

Öt évvel ezelőtt anyu belefolyt a politikába. Tracy és én először nem is vettük komolyan – még abban sem voltunk biztosak, hogy anyu elment szavazni. Ám egy nap teljesen felpörögve jött haza egy gyűlésről, és elhatározta, hogy az állam szenátora lesz. Elindult, nyert, és a mi egész életünk megváltozott.

Büszkék voltunk rá. Persze hogy azok voltunk. De anyu ahelyett, hogy reggelit készített volna, és a könyveinket vette volna alapos vizsgálat alá, hogy tuti minden házink kész legyen, reggel ötkor elindult otthonról, hogy beérjen Hartfordba, mielőtt még „belendül a forgalom”. Későig oda volt a bizottsági és rendkívüli üléseken. A hétvégék

többé már nem Tracy szertornaedzéseiről, vagy az én úszóversenyeimről szóltak. Már a következő szavazásokra való felkészülésre, rendkívüli ülésekre, vagy helyi rendezvények látogatására szolgáltak. Tracy felvonultatott minden elképzelhető rossz tinédzser trükköt. Próbálkozott ivással, drogokkal, bolti lopással, és túl sok sráccal szexelt. Én meg könyvek tömkelegét olvastam, képzeletben regisztráltam magam a demokratáknál (anyu republikánus), és még a szokásosnál is több időt töltöttem Garrették megfigyelésével.

Szóval ma este meg állok itt, mozdulatlanra dermedve a váratlan és elnyújtott nyilvános smárolás látványától, mígnem anyu el nem ereszti a pasit, aki rám néz, bennem meg megáll az ütő.

Miután egy férfi elhagy egy totyogóval és egy babával a hasadban, nem tartod a képét a kandallópárkányon. Csak néhány képünk maradt az apánkról, és azok is mind Tracy szobájában vannak. De még így is megismerem – az álla vonalát, a gödröcskéit, a fényes búzaszöke haját és a széles vállait. Ebben a férfiban ez mind megvan.

– Apu?

Anyu arckifejezése az álmodozó káprázatból totális sokkra vált, mintha káromkodtam volna.

A pasi ellép anyu elől, és felém nyújtja a kezét. Ahogy a nappali világosságába ér, rájövök, hogy sokkal fiatalabb, mint amennyi az apám lehet most.

– Helló, kedvesem. Én vagyok anyukád újraválasztási kampányának a legújabb – és leglelkesebb – résztvevője.

Lelkes? Meghizem azt.

– Ő itt Clay Tucker – mondja anyu olyan tiszteletteljes hangon, ahogy az ember csak Vincent van Goghgal vagy Abraham Lincolnnal beszélne. Rosszalló tekintettel – kétségkívül az „apu” kérdésért

– fordul felém, de gyorsan magához tér. – Clay országos kampányokon dolgozott. Nagy szerencsém, hogy hajlandó nekem segíteni.

Vajon milyen mértékig? – tünődök, míg anyu kétségkívül flörtölés céljából a haját borzolja. Anyu?

– Szóval Clay – folytatja anyu –, *mondtam* neked, hogy Samantha már nagylány.

Pislogok. Alig vagyok százhatvan centi. Magas sarkúban. A „*nagy lány*” enyhe csúsztatás. Akkor esik le. Úgy érti, idős. Mármint, hogy egy olyan fiatal nő lánya legyen, mint ő.

– Clay iszonyúan meglepődött, amikor megtudta, hogy van egy tinédzser lányom. – Anyám a füle mögé tesz egy elkóborolt tincset a frissen összeborzolt hajából. – Azt mondja, én sem nézek ki idősebbnek, mint egy tinilány.

Kíváncsi vagyok, vajon Tracyt megemléttette-e, vagy őt egy ideig titokban fogja tartani.

– Éppolyan gyönyörű vagy, mint az édesanyád – mondja nekem Clay –, úgyhogy most már elhiszem. – Olyan déli akcentusa van, amitől az embernek rögtön a kekszen olvadó vaj és a verandahinták jutnak az eszébe.

Clay körbenéz a nappaliban.

– Milyen fantasztikus szoba – mondja. – Pont arra ösztönöz egy férfit, hogy megpihenjen egy kemény nap után. – Anyu sugárzik. Büszke a házunkra, állandóan felújítja a szobákat, csiszolja azt, ami már így is tökéletes. Clay lassan körbesétál, megvizsgálja a vakító fehér falakon lógó hatalmas festett tájképeket, a bézs színű olyan-pufihogy-képtelenség-ülni-rajta kanapét és a hatalmas foteleket, majd végül leteszi magát az egyikbe a kandalló előtt. Sokkot kaptam.

Figyelem anyu arckifejezését. A randijai mindig az ajtóban érnek véget. Igazából szinte nem is randizott soha.

De anyu nem a szokásosat hozza, nem pislog az órájára és mondja, hogy „*Ó, egek, hogy elszállt az idő*”, és tessékeli ki a pasit udvariasan az ajtón. Sőt, újra felcsendül az a kislányos kacaja, játszani kezd a gyöngy fülbevalójával, és így szól:

– Főzök egy kávé. – A konyha felé fordul, de mielőtt egyet lépne, Clay Tucker odajön hozzám, és ráteszi a kezét a vállamra.

– Nekem úgy tűnik – szólal meg –, te olyan lány vagy, aki elkészítené a kávé, és hagyná az anyukáját pihenni.

Az arcom lángra kap, és akaratlanul is teszek egy lépést hátra. Az igazat megvallva általában én csinálom teát anyunak, amikor későn ér haza. Ez amolyan rituálé. De soha senki nem mondta nekem még ezelőtt, hogy tegyek így. Egy részem úgy érzi, valamit rosszul hallottam. Nagyjából úgy két másodperce találkoztam ezzel a pasissal. A másik részem pedig bosszankodik, mint a suliban, amikor elfelejtem megcsinálni az extra matek feladatot, vagy itthon, amikor a frissen mosott ruháimat hajtogatás nélkül dobom a fiókba. Csak állok ott, és valami választ próbálok kicsikarni magamból, sikertelenül. Végül bólintok, megfordulok és elindulok a konyha felé.

Ahogy kimérem a darált kávé, suttoogást és nevetést hallok kiszűrődni a nappaliból. Ki a csoda ez a pasi? Találkozott már Tracyvel? Gondolom, nem, ha én vagyok a *nagylány*. És amúgy is Tracy lelépett Flipnek szurkolni a teniszmeccsein, miután leérettségiztek a múlt héten. A többi időben pedig a kocsibeállónkon parkolnak Flip kabriójában, lehajtott első ülésekkel, amíg anyu munkában van.

– Kész a kávé, szívem? – kiált anyu. – Claynek elkelve egy kis frissítő. Egész nap úgy dolgozott, mint az állat, hogy kisegítsen.

Mint az állat? Csészékbe töltöm a frissen lefőtt kávé, tálcára teszem, készítek mellé tejszínt, cukrot, szalvétákat, és visszaosonok a nappaliba.

– Ez nekem jó lesz így, drágám, de Clay jó nagy bögréből issza. Igaz, Clay?

– Így van – válaszolja Clay széles mosollyal, miközben odatartja nekem a csészéjét. – A legnagyobbban, amitek csak van, Samantha. Koffeinnel működök. Ez a gyengém. – Kacsint.

Amikor másodszorra jövök vissza a konyhából, lerakom Clay elé a bögrét, anyu azt mondja:

– Imádni fogod Samanthát, Clay. Olyan okos lány! Az elmúlt évben felvett minden extra órát. Mindegyiket csillagos ötössel végezte el. Benne volt az évkönyvkészítő csapatban, az iskolai újságban, korábban az úszócsapatban... Egy sztár az én lányom. – Anyu dob felém egyet az igazi mosolyából, abból, ami még a szeméből is sugárzik. Visszamosolygok.

– Anyja lánya – szólal meg Clay, és anyu tekintete visszatér a férfi arcára, és ott is marad, kábultan. Bizalmas pillantást váltanak, és anyu odamegy, hogy lekuporodjon Clay foteljának a karfájára. Egy pillanatra eltűnődök, hogy vajon a szobában vagyok-e még. Egyértelműen leléphetek. Rendben. Megmenekültem a határozott lehetőségtől, hogy elveszítem a fejem, és véletlenül Clay ölébe öntöm a még forró kávéját a jó nagy bögréjéből. Vagy öntök valami igazán hideget anyura.

Vedd fel, vedd fel, könyörgök a vonal túloldalának. Végül felhangzik a kattanás, de nem Nan az. Tim vette fel.

– Mason rezidencia – mondja. – Ha Daniel vagy, akkor Nan elhúzott egy másik sráccal. Egy nagyobb farokkal.

– Nem Daniel vagyok – mondom neki. – De most tényleg igaz? Mármost a nincs otthon rész?

– Áh, hát persze hogy nem. Nan? Szerencsés, hogy van neki Daniel, és ez igazán piszok szomorú.

– Hol van?

– Valahol itt – válaszolja Tim nem túl segítőkészen. – Én a szobámban vagyok. Gondolkodtál már valaha azon, hogy milyen célt szolgálnak a szőrszálak a lábujjaidon?

Tim be van tépve. Mint általában. Becsukom a szememet.

– Beszélhetnék vele most?

Tim azt mondja, szól neki, de tíz perccel később még mindig várok. Valószínűleg elfelejtette, hogy egyáltalán felvette a telefont.

Leteszem a kagylót, fekszem az ágyamon egy kicsit, és a mennyezeti ventilátort bámulom. Aztán kinyitom az ablakomat és kimászok.

Mint általában, a legtöbb lámpa ég Garrettéknél. Azok is, amik a kocsibeállót világítják meg, ahol Alice, pár alulöltözött barátja és néhány Garrett fiú kosarazik. Lehet, hogy van köztük néhány szerelmespár is. Nehéz megmondani, olyan sokat ugrálnak összevissza, a zene pedig bömböl az iPod hangszóróiból a ház előtti lépcsőkről.

Nem vagyok egy nagy kosaras, de jó mókának tűnik. Belesek a nappali ablakán, ahol a szülőket látom. Mrs. Garrett Mr. Garrett székének a háttámlájára hajol és átkarolja, miközben lenéz rá, ahogy valamit mutogat egy magazinban. Látom, hogy a villany még mindig ég a hálószobájukban, ahol a kisbaba alszik annak ellenére, hogy ilyen későn van. Talán Patsy fél a sötétben.

Ekkor hirtelen egy hangot hallok a közvetlen közelemben. Pont alólam.

– Hali!

Úgy meglepődök, hogy majdnem elveszítem az egyensúlyomat. Érzem, ahogy egy erős kéz megfogja a bokámat, és zizegő hangot hallok, ahogy valaki, egy srác, felmászik a lugason a tetőre, az én saját titkos helyemre.

– Hali – ismétli meg, miközben leül mellém, mintha már jól ismerne. – Kell valaki, aki megment?

Harmadik fejezet

CSAK BÁMULOK ERRE A FIÚRA. Nyilvánvalóan egy Garrett, és nem Joel, de vajon akkor melyik? Közelről, a szobámból kiszűrődő fényben másnak tűnik, mint a legtöbb Garrett: nyúlánkabbnak, vékonyabbnak, hullámos haja világosabb barna, már látszanak benne azok a szőke tincsek, amik nyáron kerülnek néhány barna hajába.

– Miért kellene, hogy megmentsen valaki? Ez az én házam, az én tetőm.

– Nem tudom. Csak az a benyomásom támadt, ahogy láttalak itt ülni, hogy te lehetsz esetleg Aranyhaj. Tudod, a hercegnő a toronyban sztori. A hosszú szőke haj, meg... minden.

– És te ki lennél? – Tuti röhögni fogok, ha azt mondja, hogy *a herceg*.

– Ám így válaszol:

– Jase Garrett. – Majd a kezemért nyúl, hogy megrázhassa, mintha valami főiskolai interjún lennénk, és nem a tetőmon ülnénk együtt éjjel, csak úgy.

– Samantha Reed – fogom meg a kinyújtott kezét, automatikus udvariassággal a bizarr körülmények ellenére.

– Ez egy igazán hercegnős név – válaszolja helyeslően, miközben felém fordul és rám mosolyog. Nagyon fehér fogai vannak.

– Nem vagyok hercegnő.

Elgondolkodva rám néz.

– Ezt igazán átéléssel mondod. Ez egy olyan fontos dolog, amit tudnom kellene rólad?

Az egész beszélgetés elég szurreális. A tény, hogy Jase Garrettnak bármit is tudnia kellene rólam, vagy tudni akar rólam, ellentmond minden logikának. De ahelyett, hogy ezt elmondanám neki, azon kapom magam, hogy így folytatom:

– Nos, például, egy másodperce még fizikai sérülést kívántam okozni valakinek, akivel életemben először találkoztam.

Jase lassan válaszol, mintha a gondolatait és a szavait fontolgatná.

– Nooooo – szólal meg végül. – Szerintem elég sok hercegnő érzett már így... elrendezett házasságok, meg minden. Ki tudja, kivel kötnek össze? De... ez az illető, akit bántalmazni akartál, én vagyok? Csak mert értek én a szép szóból. Inkább szólj, hogy húzzak a tetőd-ről, mint hogy eltörd a térdkalácsomat.

Kinyújtja a lábát, összekulcsolja a kezét a feje mögött, olyan ej-de-kényelmesen, ej-de nem az ő helyén. Ennek ellenére azon kapom magam, hogy mindent elmesélek neki Clay Tuckerről. Talán, mert Tracy nincs itthon, anyu meg úgy viselkedik, mint egy idegen. Vagy, talán mert Tim csak időpazarlás, Nannek pedig hivatalosan nyoma veszett. Vagy talán Jase miatt, ahogy ott ül nyugodtan, várja, hogy hallhassa a sztorit, mintha egy teljesen átlagos lány bosszankodásai érdekelnék. Akárhogy is, elmesélem neki.

Miután befejeztem, szünet következik.

A profilját a félhomályból az ablakomon át kiszűrődő fény világítja meg, és végül így szól:

– Nos, Samantha... téged bemutatnak ennek a pasasnak. Már onnan rosszul indult. Ez igazolhatóvá tenné a gyilkosságot. Néhanapján

én is szívesen nyírtam volna ki olyan embereket, akiket még ennyire sem ismertem, például... idegeneket a szupermarketben.

Vajon egy pszichopátával ülök a tetőn? Ahogy kezdek elhúzódni tőle, folytatja:

– Azokat az embereket, akik állandóan odasétálnak anyuhoz, amikor mind vele vagyunk, és elkezdik: „*Tudja, van ám mód arra, hogy megelőzze ezt.*” Mintha az, hogy nagy családod van, olyan lenne, mint – nem is tudom – mondjuk, egy erdőtűz, és ők meg a Smokey Bear¹. Azokat az embereket, akik odasétálnak apuhoz, vasectomiáról² és a magas főiskolai költségekről papolnak, mintha neki fogalma se lenne ezekről. Többször is úgy éreztem, hogy legszívesebben behúztam volna nekik.

Ejha!

Még soha nem találkoztam olyan fiúval sem az iskolában, sem bárhol máshol, aki ilyen gyorsan a lényegre tért volna.

– Nem árt vigyázni azokkal az arcokkal, akik azt hiszik, ismerik az egyetlen igaz utat – teszi hozzá megfontoltan Jase. – Még a végén átgázolnak rajtad, ha az útjukba kerülsz.

Emlékszem anyám összes vasectomiás és főiskolás megjegyzésére.

– Sajnálom – mondom neki.

Jase megmozdul, meglepettnek tűnik.

– Nos, anyu azt mondja, sajnáljuk őket, sajnáljunk mindenkit, aki azt hiszi, hogy amit ő gondol, az valami egyetemes igazság.

– Apukád mit mond?

– Ő és én egy húron pendülünk. Ahogy a család többi tagja is. Anyu a mi pacifistánk – mosolyodik el.

¹ Az Egyesült Államok Erdészeti Főigazgatósága által erdőtűzek megelőzésére szolgáló reklámkampányokban használt figura.

² Művi meddővé tétel férfiaknál, az ondóvezeték elkötése.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Vidám nevetés hallatszik a kosárpályáról. Lenézek és látom, ahogy egy fiú a csípőjénél fogva megragad egy lányt, körbepörgeti, leteszi, majd magához húzza őt.

– Te miért nem vagy ott lent? – kérdem Jase-t.

Hosszú ideig néz rám, most is mintha azt fontolgatná, mit is mondjon. Végül így szól:

– Mondd meg te, Samantha!

Majd feláll, nyújtózkodik, elköszön és visszamászik a lugason.